

mange år frem i tiden, hvis vi skal bruge målestokken for det nuværende kendte niveau. I øvrigt tak for omsorgen vedrørende inflationens udvikling.

Hr. Frank Aaen kom med en interessant betragtning om Nationalbankens muligheder på dette område. For at afdramatisere sagen en smule synes jeg bare, jeg vil sige, at det elektroniske betalingskort jo svarer til, at vi veksler nogle fysiske mønter og sedler til et kort, andet er det jo ikke. Det ville være en stor sag, hvis man skulle gøre det til et forretningsområde for Nationalbanken, så det vil jeg på forhånd tillade mig at forholde mig skeptisk til. Men jeg vil selvfølgelig svare på alle de spørgsmål, hr. Frank Aaen vil stille.

(Kort bemærkning).

Frank Aaen (EL):

Tak for tilsagnet om at svare på spørgsmålene. Det skal ministeren vist i forvejen, men alligevel tak.

Selve brugen er selvfølgelig ikke det største område. Det er jeg med på, men det var også derfor, jeg kobledet det sammen med PBS, og jeg kan sige, at der kommer et beslutningsforslag fra Enhedslisten om, at PBS skal lægges ind under Nationalbanken. Jeg mener nemlig, at med den koncentration, der er på det finansielle marked, er det nødvendigt at prøve at opbygge nogle strukturer, som ikke er domineret af de allerstørste, f.eks. ud fra ønsket om at give mindre, finansielle virksomheder mulighed for at klare sig i konkurrencen.

Hermed sluttede forhandlingen, og lovforslaget overgik derefter til anden behandling.

Afstemning

Formanden:

Jeg foreslår, at lovforslaget henvises til Erhvervsudvalget. Hvis ingen gør indsigelse, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

5) Første behandling af lovforslag nr. L 167: Forslag til lov om ændring af lov om forsikringsvirksomhed, lov om Arbejdsmarkedets Tillægspension, lov om Lønmodtagernes Dyrstidsfond, lov om sikring mod følger af arbejdsskade samt lov om forsikringsmæglervirksomhed. (Midlertidig bestemmende indflydelse for institutionelle investorer, formidling af forsikringsprodukter, forsikringssekskabers etablering af filialer i andre lande og bidrag til Finanstilsynet fra ATP, LD og AES).

Af økonomiministeren (Marianne Jelved).

(Fremsat 8/2 2001).

Lovforslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Sonja Mikkelsen (S):

Hvis jeg skal være helt ærlig, kan det være vanskeligt at gøre lovgivning med relation til den finansielle sektor særlig folkelig. Men selv om lovforslag nr. L 167 har en meget lang titel med mange elementer, er der faktisk flere elementer, som uden tvivl vil have en bredere interesse i befolkningen.

Det drejer sig først og fremmest om muligheden for at lade sine penge blive stående i Lønmodtagernes Dyrstidsfond, selv om man er blevet 70 år. Mange med opsparing i Lønmodtagernes Dyrstidsfond har konstateret, at det ikke er nogen dårlig pengeanbringelse, for LD er jo topscorer, når det gælder forrentning af indestående. Sidste år var forrentningen helt oppe på 20 pct., altså væsentligt over, hvad finansielle virksomheder normalt tilbyder at forrente almindelige pengeanbringelser med, og derfor er det jo ærgerligt at måtte opgive en god anbringelse, bare fordi man er blevet 70 år. Det kan man vel kalde en noget særegen aldersdiskriminering, som vi i Socialdemokratiet er glade for at kunne medvirke til at fjerne ved at støtte dette lovforslag fra regeringen.

I Socialdemokratiet er vi optaget af hele tiden at forbedre vilkårene for forbrugerne og bidrager derfor også gerne til en aktiv forbrugerpolitik, og der er også en god forbrugerpolitisk nyhed med i dette lovforslag. Det drejer sig om en præcisering af detailhandelens oplysnings- og skiltpligt, hvor de fortæller, hvor meget de tjener på at optræde som forsikringsmægler for et bestemt forsikringssekskab. Det kan f.eks.

tænkes, at man køber et nyt tv-apparat og så får tilbudt en særlig forsikring, som giver udvidede muligheder for at få det repareret uden betaling de første 4 år.

Så kan man jo ganske vist undre sig over, at den slags forsikringer overhovedet kan sælges, for efter min mening skulle et fjernsyn af rimelig kvalitet da helst ikke have behov for overhovedet at blive repareret inden for de første 4 år. Men det vigtigste er jo, at når man får sådanne tilbud, skal man som forbruger informeres om, hvilken forretning det er for butikken at sælge den slags forsikringer.

Det sidste element, der kommer tæt på at være folkeligt, er forslaget om at give pensionskasser, ATP, LD og andre adgang til at udøve bestemmende indflydelse på de virksomheder, de har investeret i. Det kan ganske vist kun ske i nogle ganske bestemte situationer, nemlig når det tjener til at sikre en allerede foretaget investering, eller når det drejer sig om at omstrukturere en virksomhed, typisk for at redde arbejdspladser. Det vil uden tvivl vise sig at være et gode for lønmodtagere, som er ansat i nogle virksomheder, der i fremtiden måtte komme i en vanskelig situation, og samtidig skulle det jo gerne betyde en endnu bedre forrentning af de institutionelle investorers kapital til glæde for alle, der har penge stående hos dem. Det er en fornuftig ændring, som Socialdemokratiet kan støtte.

Indrømmet: De øvrige ændringer har ikke helt samme folkelige appel. Jeg skal derfor blot konstatere, at dem kan vi i Socialdemokratiet også gå ind for, og i det hele kan vi anbefale vedtagelsen af dette lovforslag med den meget lange titel.

Pia Larsen (V):

Jeg må jo give Socialdemokratiets ordfører ret i, at dette lovforslag har en meget lang titel, men det kunne man måske nok leve med. Men vi synes nok, at ministeren blander tingene noget sammen i lovforslaget, for vi har svært ved at se, hvad LD og ATP har med f.eks. formidling af forsikringer at gøre, så jeg må sige, at vi er lidt utilfredse med, at lovforslaget ikke er blevet delt. Men vi må jo se, hvad vi kan gøre ved det.

Grunden til, at vi er utilfredse, er, at noget af forslaget kan vi støtte, og noget af det kan vi absolut ikke støtte. For at tage det sidste først foreslår man i lovforslaget, at institutionelle investorer midlertidigt kan udøve bestemmende indflydelse på en anden virksomhed, og det kan altså

ikke komme bag på nogen – det er i hvert fald ikke nogen nyhed i denne sal – at Venstre ikke ønsker at medvirke til fondssocialisme, og at LD og ATP skal styre dansk erhvervsliv. Det betragter vi som et led i de forsøg, der indimellem foretages fra regeringen og venstre side af Folketingets side, og det må vi være imod.

Lovforslaget åbner også mulighed for, at LD's medlemmer kan lade deres opsparing forblive i LD efter det fyldte 70. år, og det kan vi måske leve med, hvis der virkelig er et behov. Men vi understreger, at vi helst så, at opsparingen kunne flyttes ud af LD, naturligvis efter eget ønske, og over i en pensionsordning efter eget valg, uanset om man er fyldt 70 år eller ej.

Så kommer vi til den anden del af forslaget, som ikke har noget med det foregående at gøre, nemlig afsnittet om forsikringsformidlere. Her vil vi i stedet for den model, regeringen har foreslået, og hvor størrelsen af provisionen skal oplyses ved enhver given lejlighed, foreslå, at den såkaldte ejendomsmæglermodel finder tilsvarende anvendelse her. Det vil sige, at forsikringsformidlerne fremover skal oplyse, om de får provision, men kun oplyse provisionens størrelse på konkret forespørgsel fra kunden eller den potentielle kunde.

Vi mener, det er mere rimeligt over for erhvervslivet, og vi mener også, det er administrativt lettere for alle parter. Der vil være masser af tilfælde, hvor kunden slet ikke har nogen reel interesse i at få oplyst provisionens størrelse, men når det er interessant, skal man kunne spørge og få det at vide. Det mener vi er et fornuftigt kompromis.

Vi har altså som sagt lidt vanskeligt ved forholde os til, om vi skal sige ja eller nej til lovforslaget. Men det er helt sikkert, at vi kommer til at stemme nej til den del, der vedrører LD og ATP og deres muligheder for at udøve bestemmende indflydelse.

(Kort bemærkning).

Sonja Mikkelsen (S):

Det er med hensyn til det sidste, jeg gerne vil spørge Venstres ordfører: Skal jeg forstå det sådan, at Venstre har den opfattelse, at når lønmodtagernes penge, som indestår i et pengeinstitut eller en pensionskasse, eller hvad det nu kan være, skal beskyttes imod tab, er det fondssocialisme, som er noget grimt noget? Men når f.eks. A.P. Møller har penge stående i et pengeinstitut, er det så i orden, at de skal beskyttes mod tab? A.P. Møller har jo også adgang til at

udøve bestemmende indflydelse i nogle bestemte situationer på samme måde, og det er åbenbart helt i orden i et kapitalistisk samfund.

Er der forskel på lønmodtagerkroner og kapitalistkroner, hvis man kan sige det sådan? Er det ene mere ædelt end det andet? Er det sådan, man skal forstå Venstres indvending mod lovforslaget?

(Kort bemærkning).

Pia Larsen (V):

Jeg skal ikke forholde mig til eksemplet med A.P. Møller, men jeg mener, at banker på mange måder har en helt særlig status i det her samfund og låner penge ud på nogle helt konkrete betingelser. LD og ATP investerer efter eget valg, og de er også ret gode til det, det må vi jo så indrømme. Derfor må de selv kunne vurdere, hvor det er fornuftigt at foretage en investering, hvor banker som sagt låner penge ud. Så jeg synes slet ikke, man kan sammenligne de to. De har jo heller ikke samme lovgivning.

På nogle områder berører de selvfølgelig hinanden lovgivningsmæssigt, men jeg synes, det er helt urimeligt at foretage den sammenligning.

Og jeg må indrømme over for fru Sonja Mikkelsen, at det jo er et spørgsmål om, at Venstre aldrig nogen sinde har holdt af den der konstruktion med, at nogle fonde skal sidde og bestemme, hvad der skal foregå i dansk erhvervsliv. Det skal aktionærerne, og det skal bestyrelserne, som er valgt på generalforsamlingerne.

Men det er jo en længere diskussion, som vi bliver nødt til at tage en anden dag.

(Kort bemærkning).

Sonja Mikkelsen (S):

Er det rigtigt forstået, at Venstre har den opfattelse, at man ikke skal have samme adgang til at beskytte sig mod tab af penge, der er anbragt i en pensionskasse som følge af en pensionsopsparing, som mod tab af de penge, en bank forvalter? For banker beskæftiger sig jo i høj grad med andet end udlån. De beskæftiger sig også i høj grad med investeringer. Og de har den adgang til at beskytte deres investeringer.

Så jeg vil gerne have bekræftet, at det er fru Pia Larsens opfattelse, at der er forskel på, om man er almindelig lønmodtager, eller om man har valgt at bruge en bank til at placere sine midler.

(Kort bemærkning).

Frank Aaen (EL):

Fru Pia Larsen er bekymret for fondssocialisme.

Der er ikke noget i virkelighedens verden, der tyder på, at fru Pia Larsen behøver være ret bange for, hvad de her fonde går og finder på. Det er jeg lidt ked af, men sådan er det desværre.

Så vil jeg i øvrigt sige, at den afgørende modstand mod fondssocialisme opgav Venstre jo allerede for 1 år siden, for sidste år stemte Venstre og De Konservative for en lov, der muliggør, at to lønmodtagerfonde i fællesskab kan bestemme over en virksomhed. Det stemte Venstre og De Konservative for, og det blev Venstre og De Konservative hånet for. Så det er lidt sent at komme nu og sige, at nu vil man ikke være med mere, nu hvor det drejer sig om, at man bare må gøre det midlertidigt.

(Kort bemærkning).

Ole M. Nielsen (KRF):

Jamen det er rart med sådan en lille rask ideologisk debat herinde midt i det hele, det er da lidt forfriskende.

Konsekvensen af det, fru Pia Larsen siger, må vel være, at LD og ATP kun skal investere fuldstændig passivt. Er det det, vi kan forvente, at en kommende borgerligt ledet regering vil gå ind for? For hvis man går ind og investerer aktivt, som de gør, så må det også være fuldstændig berettiget over for dem, der har penge stående i instituttet, at man beskytter sin investering. Så det må være enten eller.

(Kort bemærkning).

Pia Larsen (V):

Jeg har sådan set ikke så meget at tilføje til fru Sonja Mikkelsen, også fordi det jo er kort talletid, man har her.

Men hvis nu det så i virkeligheden var den enkelte lønmodtager, der havde nogen indflydelse på det her, men det er det jo ikke – det er i øvrigt en af Venstres store mærkesager, at hver enkelt af os danskere gerne skulle eje noget af dansk erhvervsliv – det er den der fondskonstruktion, som er så koncentreret, og hvor man ikke kan stemme med fødderne, det har Folketingets flertal jo besluttet, det er den, der gør, at vi er imod denne her ordning.

Så må jeg sige til hr. Frank Aaen, at min hukkommelse er mere end usædvanlig kort, og det plejer den ikke at være, hvis vi skulle have stemt for, at LD og ATP tilsammen skulle kunne udøve bestemmende indflydelse. Det har vi aldrig

stemt for, jeg husker tydeligt forslaget. Men jeg vil meget gerne undersøge det. Jeg tror ikke engang på, der er sket en fejl. Vi kunne ikke drømme om det, og jeg ville aldrig nogen sinde overse det. Så jeg beklager, dér tager hr. Frank Aaen fejl.

(Kort bemærkning).

Frank Aaen (EL):

Det er helt klart, at under førstebehandlingen af det lovforslag, vi snakker om, sagde man ja til lovforslaget. Om man skiftede mening inden tredjebehandlingen, tvivler jeg meget på, men det må vi da undersøge, selvfølgelig. Men der er ingen tvivl om, at ved førstebehandlingen sagde man ja til det, og ved den lejlighed hånede jeg nemlig V og K, og derfor husker jeg det ganske udmærket.

Første næstformand (Ole Løvig Simonsen):

Så er det fru Pernille Sams som ordfører.

Pernille Sams (KF):

Det er et lovforslag med alt godt fra havet, det her. Og hvis jeg skal tage nogle af elementerne og kommentere dem, så bliver det nogle af de samme, som allerede er kommenteret af andre ordførere, og det er selvfølgelig, fordi det er de vigtigste elementer i det her forslag.

For det første er der spørgsmålet om, hvorvidt LD's medlemmer skal have mulighed for at lade deres opsparing forblive i LD efter det 70. år. Det har vi sådan set i princippet ikke noget imod, men vi kan absolut ikke forstå, hvorfor regeringen så ikke samtidig – og det synes vi skulle hænge sammen – foreslog, at en pensionsopsparer, som har sine penge stående og bundet i LD, fik ret til at flytte disse penge til en anden opsparing, hvis man foretrak det, sådan at der var parallelitet, så man havde ret til at lade pengene stå i LD eller fjerne dem både før og efter, man er 70 år.

Det må hænge lidt sammen, og det sidste led vil vi gerne bringe ind som et forslag til regeringen og synes, at det helt naturligt burde følges med, at man skulle have ret til at lade pengene stå efter det 70. år. Giv dog mennesker ret til at benytte en anden opsparingsform, hvis de har lyst til det.

Så er der spørgsmålet om, hvorvidt de institutionelle investorer midlertidigt skal have ret til at udøve bestemmende indflydelse på en anden virksomhed. Det er jo et forslag, der allerede findes parallelle regler til på bankområdet, og på

bankområdet har det givet visse problemer i forbindelse med, at der har været nogle meget lange perioder, hvor denne her midlertidige ret er blevet udøvet.

Vi har ikke lagt os fuldstændig fast på, hvad vi vil stemme til det her spørgsmål, for vi synes, det er formuleret lidt for elastiskagtigt. Det kan vise sig, at der kan være noget ganske fornuftigt i, at der er en midlertidig ret, men det skal være ualmindelig meget midlertidigt, og det skal sikres helt præcist, hvad midlertidigt betyder, og hvilke kriterier der skal være opfyldt, før man kan udøve denne midlertidige ret.

For os er det fantastisk vigtigt, at disse forudsætninger er klare, hvis vi skal kunne gå ind på den tankegang. Det vil vi have meget klarhed over inden tredjebehandlingen af det her. Og hvis vi skal medvirke til denne her lovgivning, så skal det sikres, at det forhold praktiseres uhyre restriktivt.

Det tredje, jeg vil kommentere, er ændringerne i loven om forsikringsmæglervirksomhed, hvor jeg har læst i pressen, at de her præsenterede bestemmelser skulle være formuleret bl.a. på vores initiativ. Og det er i hvert fald ikke korrekt. Jeg har aldrig været inddraget i arbejdet omkring det her og heller ikke formuleringerne af det.

Det er korrekt, at vi for et par år siden efterlyste og fik en lovgivning og bedre regler om åbenhed og gennemsigtighed for professionelle forsikringsmæglere. Det var efter et ønske fra branchen, og det var nogle udmærkede regler, hvor man forsøgte og forhåbentlig er kommet visse lidt mere »brodne kar« til livs.

Vi har aldrig forlangt de regler, der står her. Det betyder ikke, at vi er imod dem. Vi synes nok, de er meget vidtgående, og branchen er da også kommet med en lang række forslag til, hvordan de måske kunne gøres mere smidige, så de var til at leve med og ikke gav alt for store administrative problemer. Det synes jeg, vi skal prøve at lytte til, inden man nødvendigvis lægger sig fast på det forslag, som ministeren her er kommet med.

I ejendomsrådgiverbranchen lever vi jo med en lovgivning, hvor man f.eks. skal oplyse, om man modtager provision, og der skal man så svare: Ja, det gør man, eller nej, det gør man ikke på, alt efter hvad der er korrekt, og så kan kunden bede om at få de nærmere detaljer. Noget tilsvarende kunne man jo gøre her, det ville i hvert fald være mindre bureaukratisk end det, der er foreslået.

Der er også andre måder, det kan gøres på. Det vigtige for os er en vis gennemsigtighed, ærlighed, sådan at forbrugeren kan overskue, om det i virkeligheden er rådgivning, han får, eller om det er et gement salg, hvor det er et spørgsmål om, at der en fortjeneste, ligesom der er på alle mulige andre varer. Nogle gange er det meget svært for en forbruger at skelne mellem rådgivning og salg. Det er heller ikke altid, det kan lade sig gøre, men det kan i hvert fald hjælpe på det, hvis man får at vide, at her ligger en konkret fortjeneste til virksomheden, hvis man medkøber det produkt.

Så der er mange åbne spørgsmål tilbage for os, inden vi lægger os fast på det her lovforslag. Vi har mange ting, vi synes, der skal afklares, inden vi kan blive positive.

(Kort bemærkning).

Frank Aaen (EL):

Jeg forstod, at Det Konservative Folkeparti er enig i, at midlertidig kontrol fra en lønmodtagerkasse kan accepteres i en kort periode, hvis det skal til for at forsvare ens investeringer, så man ikke lider unødige tab.

Mit spørgsmål til den konservative ordfører er så: Hvis så det her midlertidige strækker sig ud over 3 måneder eller 4 måneder, skal man så acceptere tabet? Altså ligger der i de bemærkninger, Det Konservative Folkeparti kommer med her, at hvis det strækker sig ud over en meget klart defineret periode, så må man sælge indflydelsen, uanset hvad det betyder af tab for pensionstagerne?

(Kort bemærkning).

Pernille Sams (KF):

Jeg vil meget gerne deltage i at finde ud af en relevant periode, der skal sættes som maksimum. Jeg er ikke sikker på, det er 3 måneder, som hr. Frank Aaen her siger. Men jeg er sikker på, det i hvert fald ikke er 3 år.

Hvor går hvad? Jeg tror, man sammen kan sætte nogle meget præcise kriterier op, ikke nødvendigvis et fast antal måneder, men måske nok et maksimum. Men det er også et spørgsmål om, hvad grunden er til, at man lige pludselig står i den situation. Er det noget, der skal falde ind under loven, eller er det ikke?

Og hvordan skal det sikres, at man gør en aktiv handling for at komme ud af den situation igen? Hvor længe kan man tillade sig at sige, at nu er der opstået en midlertidig situation? Hvordan sikrer man, at – det står i hvert fald slet

ikke i lovforslaget – man så hurtigt som muligt kommer ud af den midlertidige situation? Hvad skal der til af krav for, at det er opfyldt, at man må blive ved med at beholde en eventuel bestemmende indflydelse?

Sådan er der masser af konkrete ting, man sagtens kunne opstille som yderligere kriterier, der kunne sikre, at en sådan bestemmelse ikke ville blive misbrugt. Det vil vi i hvert fald kræve.

(Kort bemærkning).

Frank Aaen (EL):

Hvis vi er enige om, at det, det drejer sig om her, er at beskytte pensionisternes formue, så er det jo lidt dumt at have sådan en ideologisk tidsgrænse, for så må det midlertidige ud igen – det skal jeg vende tilbage til – jeg synes slet ikke, vi behøver at have nogen begrænsning for, at det skal være midlertidigt.

Men det eneste relevante tidsmål, er jo at lægge det tidsmål ind, der hedder: den tid, der skal til, for at man har sikret investeringen bedst muligt. Vi kender det jo andre steder fra. Banker har bestemmende indflydelse på en industri-virksomhed.

Vi har jo eksempler i virkelighedens verden på, at selv om de heller ikke må gøre det uendeligt, så har en bank i meget, meget lang tid ejet en investering for på den måde at kunne beskytte sine penge. Jeg kan ikke se, hvorfor det skulle være mere restriktivt her.

(Kort bemærkning).

Pernille Sams (KF):

Jeg startede også med at sige, at jeg også synes, at en bestemt bank har brugt den bestemmelse til at få en meget, meget, meget lang periode, som jeg synes var uhensigtsmæssig. Så der er vi jo for en gangs skyld enige med hr. Frank Aaen. Der er langt imellem, men her var da i hvert fald en enkelt konkret sag, hvor jeg også synes, perioden var alt for lang.

Men når hr. Frank Aaen synes, perioden var for lang, hvorfor i alverden skulle vi så åbne for, at de institutionelle investorer kunne lave lige så lange perioder? For hvis vi er enige om, den anden var alt for lang, så er denne her jo også dybt problematisk.

Derfor, må jeg sige til hr. Frank Aaen, vil vi gerne være med til at sikre investeringerne bedst muligt. Vi har bare den modsatte opfattelse. Hr. Frank Aaen vil jo gerne have, at det betød, at de kunne have bestemmende indflydelse permanent, og vi vil gerne sikre, at det kun er i

nogle nødsituationer, der er bestemmende indflydelse. Derfor kan vi nok aldrig blive enige de to partier imellem.

Men jeg har sagt her, at jeg mener, det er en forudsætning for os, at det bliver uhyre restriktive muligheder, der bliver åbnet for, og ellers overlader vi banen til hr. Frank Aaen, som kan lave flertal sammen med regeringen, hvis det skal være en ladeport, der åbnes til misbrug.

(Kort bemærkning).

Frank Aaen (EL):

Bare for at udrydde en misforståelse: Jeg mener ikke, at det var for langt. Altså jeg mener, at hvis man går ind på den her markedsløge, som fru Pernille Sams er tilhænger af, så skal man ikke lægge grænser ind, der tvinger folk til af ideologiske grunde at tabe penge.

Det er jo det, der ligger i fru Pernille Sams' indsigelser og krav om, at det skal være midlertidigt. Det er de ideologiske grunde: Kan en pensionskasse blive tvunget til at tabe penge? Det synes jeg ikke er rigtigt.

Første næstformand (Ole Løvig Simonsen):

Hr. Ole Sohn som ordfører.

Ole Sohn (SF):

Det har været en meget interessant debat, vi har haft her om politisk økonomi. Men jeg må indrømme, jeg forstår ikke helt Venstres og De Konservernes holdning til spørgsmålet. Jeg kan forstå, at man har været imod etableringen af Lønmodtagernes Dyrtdsfond og ATP osv., hvis man har været det.

Men jeg kan ikke forstå, at når man nu har disse institutioner, at de så ikke må agere på det marked. Mig bekendt er det ikke Lønmodtagernes Dyrtdsfond, der går ud på en græsmark og forsøger at etablere en virksomhed. De imødekommer et behov, der er fra eksisterende virksomheder eller kapitalister, om man vil, som anmoder dem om at komme og skyde nogle penge ind i virksomheden.

Så må det vel også være rimeligt, at man efterfølgende, hvis en virksomhed, som man har skudt penge i, bliver nødlidende, kan gå ind og overtage ledelsen for at genvinde styrken og dermed beskytte sin investering, for det er jo ansvarlig kapital, man investerer, og så må reglerne være ens for alle.

Derfor er det ud fra et kapitalistisk og et markedsøkonomisk synspunkt et ganske naturligt forslag, der er kommet fra regeringen, og jeg

tvivler på, at man på noget tidspunkt vil se sådan en god dansk virksomhed blive overtaget af Lønmodtagernes Dyrtdsfond, hvorefter man så sætter et nyt banner over indgangsporten til virksomheden, hvor der står: Kooperativet – eller som det hedder østpå, Dynamo eller Lokomotiva – Mærsk eller hvad det nu måtte være. Det tror jeg ikke man behøver at frygte. Tværtimod tror jeg faktisk, at de danske virksomheder er yderst tilfredse med, at der er ansvarlig kapital i disse lønmodtagerfonde, som kan indskydes og være med til at sikre gode danske arbejdspladser.

Af samme grund er jeg selvfølgelig også enig i, at det er et godt forslag, at man lader lønmodtagere få mulighed for at lade deres penge stå i Dyrtdsfonden til efter det 70. år, så de på den måde kan nyde godt af denne institutions faktisk imponerende gode måde at forvalte kapital og penge på. Den ligger som sagt ofte i toppen med hensyn til god investeringsevne.

Hvis man endelig skal kritisere noget ved lovforslaget, er det ikke så meget indholdet i de forskellige elementer, men at der er blandet så meget sammen, alt godt fra havet. Det er nu ikke noget, der ophidser os i den her sammenhæng, principielt mener vi, det er en dårlig skik, men lad gå for denne gang.

Vi støtter lovforslaget.

Egil Møller (DF):

Som også tidligere ordførere har været inde på, består dette lovforslag af mange forskellige elementer, og et af disse elementer er, at ATP, LD og AES vil få en mere vidtgående adgang til at opnå bestemmende indflydelse i erhvervsvirksomheder. Jeg vil godt sige klart, at Dansk Folkeparti ikke ønsker, at disse offentligt etablerede investorer skal drive erhvervsvirksomheder. De skal alene holde sig til deres formål, nemlig at forvalte de indbetalte pensionsmidler.

Et andet element i lovforslaget er en præcisering af reglerne om forsikringsformidlernes oplysningspligt og skiltningspligt.

I Dansk Folkeparti kan vi tilslutte os lovens sigte med hensyn til forbrugerbeskyttelse, men vi mener, at man på flere punkter går for vidt i sin detaillovgivning. Der bør alene være krav om skiltning m.v. i det omfang, hvor den enkelte forsikringskunde kan være i berettiget tvivl om, hvorvidt vedkommende står over for en formidler, der vil give ham en uafhængig rådgivning eller ej.

Det vil være utopi, at forbrugeren kan forvente rådgivning med hensyn til flere frit valgte forsikringsselskaber hos en afhængig formidler. Derimod vil en provisionsoplysning have en vis betydning i forhold til en uafhængig forsikringsmægler.

I Dansk Folkeparti ønsker vi så bred en konkurrence på området som muligt. Derfor skal der være mange muligheder for at afsætte produkterne til så stor en kreds som muligt, samtidig med at forbrugerbeskyttelsen sikres bedst muligt.

Når det drejer sig om rejsebranchens salg af forsikringer, vil det set gennem Dansk Folkepartis briller være fornuftigt at undtage rejsearrangørernes salg af rejseforsikringer fra loven. Gør man ikke den undtagelse, vil man i virkeligheden være medvirkende til at skabe en situation, hvor den fri konkurrence i prisfastsættelsen mellem forsikringsselskab og rejsearrangør begrænses.

I store dele af dansk erhvervsliv er der ikke tradition for at offentliggøre, hvilke aftaler man har med sine underleverandører eller samarbejdspartnere. Det er ofte fortrolige oplysninger, som alene vedrører parterne, og de skal derfor ikke offentliggøres over for konkurrenterne på markedet.

Lovforslaget indeholder en bestemmelse om, at LD's medlemmer skal have mulighed for at lade deres opsparing forblive i LD efter det fyldte 70. år, og det kan vi godt støtte i Dansk Folkeparti.

Når man skal vurdere lovforslaget under ét, kan vi ikke fra partiets side medvirke til lovens vedtagelse.

(Kort bemærkning).

Ole Sohn (SF):

Det er blot et opklarende spørgsmål til hr. Egil Møller. Når hr. Egil Møller understreger, at lønmodtagernes fonde, LD og de andre, ikke skal drive virksomhed, men alene forvalte de penge, de har i deres fonde, på bedst mulig måde, så er mit spørgsmål: Må de så ikke efterkomme private virksomheders ønske om indskud af kapital i virksomhederne?

For konsekvensen af hr. Egil Møllers holdning må jo være, at LD alene må sætte sine penge på en bankkonto eller i obligationer, men at man ikke må imødekomme private virksomheders ønske om indskud af kapital fra Lønmodtagernes Dyrtdsfond.

For hvis de gerne må investere i en virksomhed, så har de vel også et berettiget krav om at beskytte deres investering, som enhver anden kapitalist har.

(Kort bemærkning).

Egil Møller (DF):

Jeg vil gerne understrege over for SF's ordfører, at det at drive privat virksomhed, er ikke noget, disse lønmodtagersammenslutninger skal gøre. De skal alene forvalte midlerne, og der må vi indrømme, at de er sluppet godt fra det her de seneste år.

Men deres formål er at placere midler i private virksomheder og alene det. De skal ikke have mulighed for at have bestemmende indflydelse.

(Kort bemærkning).

Ole Sohn (SF):

Skal det forstås sådan, hr. Egil Møller, at Lønmodtagernes Dyrtdsfond gerne må placere penge i en privat virksomhed, men hvis det så viser sig, at den private virksomhed bliver nødlidende, så må lønmodtagerfonden ikke – som alle andre investorer – beskytte deres aktive investering, sådan at man kan give lønmodtagerne det bedst mulige afkast af deres pensionsopsparing?

Det synes jeg er meget interessant, at man bare skal lukke øjnene og acceptere, at man mister penge, hvorimod alle andre investorer gerne må gøre det. Jeg synes, det er en yderst interessant vinkel at få frem, at det er Dansk Folkepartis opfattelse.

Men jeg kan forstå, at Dansk Folkeparti har ladet sig inspirere lidt af Venstre og De Konservative. Jeg synes, det er rystende, at man kan komme med sådan en melding fra Folketingets talerstol.

(Kort bemærkning).

Egil Møller (DF):

Der er jo altid en vis risiko, når man placerer midler i private virksomheder, og det afhænger altid af en ledelses vurdering, hvorvidt man i en given situation skal gå ind og placere andres midler i de virksomheder, det nu drejer sig om.

Men jeg mener ikke, at de på noget tidspunkt skal have en bestemmende indflydelse på at drive selve virksomheden. De må altså tage meget hensyn til, at de ikke påtager sig nogen risiko over for deres medlemmer ved placeringen af midlerne.

Sonja Albrink (CD):

Der har været en god debat om de ændringer og elementer, som forslaget her indeholder. Derfor skal jeg heller ikke på CD's vegne gå dybere ind i dem, men blot tilkendegive, at vi er positive over for de intentioner, der ligger i det her forslag.

Dermed være ikke sagt, at der ikke er noget, vi gerne vil have uddybet, men vi kan støtte de fleste ændringer, der er i forslaget, og det er så meldingen fra CD.

Morten Helveg Petersen (RV):

Lovforslaget skaber større klarhed om erhvervsdrivendes pligter ved forsikringsformidling og giver mere smidige regler om aktivt ejerskab til gavn for både kunder og erhvervsdrivende.

Et andet vigtigt element er, at oplysnings- og skiltningspligten bliver tydeligere, når erhvervsdrivende formidler forsikringer til kunder.

Så skabes der mulighed for, at institutionelle investorer midlertidigt kan udøve bestemmende indflydelse på anden virksomhed, og det er jo det, der har tiltrukket sig hovedparten af opmærksomheden i debatten i dag.

Lad mig sige for det første, at der allerede findes parallelle regler på bankområdet, og for det andet at denne her debat og diskussion om fondssocialisme forekommer en smule anakronistisk, når man tager i betragtning, hvilke resultater de her institutionelle investorer i øvrigt har skabt. Jeg kan overhovedet ikke dele den bekymring, som er fremkommet fra visse ordførere, særlig V og K, omkring frygten for fondssocialisme.

Der er mange danske virksomheder, som nyder godt af den ekspertise og den kompetence, som institutionelle investorer har i dag. Hvorfor skulle de dog ikke også fremover kunne drage gavn og nytte af den kompetence på mere aktiv vis.

Vi kan tilslutte os forslaget fra radikal side.

Frank Aaen (EL):

Jeg skal komme med to ting: Det første er, at det jo er lidt af et rodsammen af mange forskellige ting, specielt at der er noget om forsikringsmæglervirksomhed og så en hel masse ting om LD, ATP og de andre.

Lad nu det være, jeg synes ikke, vi lider stor skade ved det her, men en gang imellem er det lidt problematisk, at der sker sammenkoblinger af vidt forskellige emner i samme lovforslag.

Med hensyn til diskussionen om midlertidigt ejerskab for den enkelte lønmodtagerfonds vedkommende må jeg sige, i forbindelse med den debat vi havde før med Venstre, at det står helt klart, at Venstre stemte for den lov, der udvidede det her i retning af fondssocialisme. Det kan godt være, man var skeptisk og var imod det, men man endte med at stemme for fondssocialisme.

Man kan stå længe og filosofere over, hvorfor man gjorde det. Det, det gik ud på, var, at man stemte for, at to lønmodtagerfonde i fællesskab godt måtte eje en virksomhed også uden tidsbegrænsning. Hvorfor gjorde man det? Jo, det gjorde man, fordi det desværre overhovedet ikke er noget med socialisme, der er på dagsordenen. Det her drejer sig om, at man har påtvunget lønmodtagerne i det her land at indbetale en masse penge i nogle fonde, og de fonde skal vedtægtsmæssigt, lovgivningsmæssigt drives som kapitalistiske fonde med det formål at få maksimal forrentning, maksimal profit ud af investeringerne. Og for en liberalist er der jo ikke noget farligt overhovedet.

Hvis man siger, at de her lønmodtagerfonde skal opføre sig som alle andre kapitalister, så er det jo selvfølgelig en reminiscens af gammel ideologisk overtro at sige, at så er vi også nødt til at sørge for, at de ikke kan få bestemmende indflydelse. Der er desværre ingen fare ved at give de her fonde bestemmende indflydelse, for de opfører sig som ganske almindelige kapitalister. Det er jeg ked af at måtte konstatere, men sådan er det.

Vi stemte selvfølgelig for den lov sammen med de borgerlige partier, fordi vi trods alt mener, at når lønmodtagerne har en pose penge, skal de også have lov til at bruge dem til, hvad de selv beslutter. Det er ikke noget, vi lovgivningsmæssigt skal give meget stramme regler for. Men det gjorde V og K altså også.

Så vil jeg spørge, hvorfor det skal være midlertidigt, når det er én. Hvad er begrundelsen for det? Altså det er ikke midlertidigt, når to gør det sammen, hvorfor skal det så være midlertidigt, når én gør det? Det kan jeg ikke rigtig se nogen begrundelse for.

I stedet for at have en folkepension af samme størrelse, som vi alle sammen har ret til, når vi bor her i landet, eller har boet her længe nok, så har man desværre indrettet pensionsområdet på den måde, at pensionen i største omfang er afhængig af, hvilken pensionskasse man er medlem af, og hvor mange penge man har haft råd

til at skyde ind i den pensionskasse. Det synes vi faktisk er meget ulighedsskabende.

Men når det nu er sådan, må man selvfølgelig også sige, at så er det op til den pågældende pensionskasse at forsvare investeringen bedst muligt, og derfor ser jeg altså ikke nogen grund til, at der er noget, der hedder midlertidigt. Man kan lige så godt bare sige, at uanset om de ejer en virksomhed helt eller har dominerende indflydelse i en virksomhed, skal de selvfølgelig forvalte det ejerskab på en måde, der er til gavn for pensionisterne. Sådan er den her verden indrettet.

De andre elementer i lovforslaget kan vi umiddelbart også støtte.

Ole M. Nielsen (KRF):

Jeg vil først sige, at jeg ikke kan forstå, hvorfor det her lovforslag kun indeholder seks vidt forskellige elementer. Det kunne lige så godt indeholde ni. Det næste lovforslags tre elementer har lige så lidt med det her at gøre, som de har med hinanden at gøre, så vidt jeg kan se. Men o.k. det er sådan en mærkelig måde at gøre tingene op på. Det er så det, det er.

Jeg synes, det er værre, og det synes jeg direkte er noget roderi, at de seks elementer er opført i forskellig rækkefølge i henholdsvis lovforslaget, i bemærkningerne og i den skriftlige fremsættelse, så når man sådan skal sidde og finde ud af tingene og ikke har alt for meget tid, hvad vi jo ikke har i de små partier, så bliver man fuldstændig forvirret og skeløjet og skizofren. Det er simpelt hen ikke til at finde rundt i, det er simpelt hen noget roderi, det må vi anke over.

Det fører altså til, at vi gerne vil støtte, at vi får det her lovforslag delt op, for i hvert fald det ene element, altså om forsikringsformidling, har ikke meget med de andre at gøre. Det kan ske, at andre vil slå stregen andre steder, det kunne det jo tyde på.

Om de seks elementer – det er vist seks hovedelementer, der er, og så nogle småtterier – vil jeg sige, at det der med at lade pengene stå i LD efter det 70. år synes vi er helt fint, og det der med, at institutionelle investorer midlertidigt skal kunne have bestemmende indflydelse i et selskab, kan vi fuldt ud tilslutte os.

Jeg kan slet ikke forstå den debat med de tre borgerlige partier. Hvis der noget, jeg er lige så bange for som statskapitalisme, så er det da rendyrket privatkapitalisme. Vi må jo konstatere, at vi lever i en verden, hvor vi har sådan en blandingsøkonomi, og der kan altså ikke være meget

ideologi i, om den grænse ligger det ene eller andet sted. Jeg synes, det er helt rimeligt, at man kan forsvare sin investering, når man er ude med den slags ting her, så det fatter jeg ikke. Det kan vi også stemme for.

Så er der tre forskellige forslag, som har noget med den finansielle sektor at gøre og om ATP's lån i euro og bidragsbetingelser til Finanstilsynet, og de er gode nok, eller også er det, fordi jeg ikke kan finde ud af dem; den mulighed er til stede, må jeg sige.

Så er der forsikringsformidling: I første omgang var jeg egentlig tilfreds med den der bekendtgørelse af produktionen, men ved nærmere eftertanke er jeg kommet til at tænke på, hvad grænsen egentlig er for, hvornår handlende skal bekendtgøre, hvor meget de tjener på tingene, og hvem kan i øvrigt finde ud af, hvad det er rimeligt at tjene?

Altså hvis supermarkeder skal til at opføre avancer på deres forskellige grupperinger, kartofler, stødt melis, kaffe og sådan noget, hvad kan vi så egentlig bruge det til?

Derimod er det vigtigt og nyttigt, at vi har fri konkurrence, og vi har også en konkurrencemyndighed, som vi somme tider jagter rundt efter nogle småting, men den kunne jo også gå efter ting som de her. Jeg tror ikke, at jeg kan stemme for det forslag i den udformning, det har nu.

Derimod mener jeg helt bestemt, at vi kunne pålægge de der forsikringsformidlere at informere betydeligt bedre om det produkt, som vi alle sammen – og det er nok deraf, det hele det kommer – føler os lidt bondefanget af.

Når vi køber en rejse til nogle tusinde kroner, skal vi lige pludselig tage stilling til sådan en rejseforsikring til nogle hundrede kroner, måske mere, måske over 1.000 kr., hvis det er til Langtortistan, og så orker vi simpelt hen ikke lige at sætte os ind i, hvad det egentlig er, der er dækket af vores sygesikring og hvad af vores almindelige indboforsikring, og så tænker vi, at det da også er tosset at stå et eller andet sted i verden og ikke have styr på tingene og ikke kunne få sine ting dækket, og så føler man sig altså lidt bondefanget, når man køber den rejseforsikring. Der er ingen tvivl om, at masser af os har en dobbeltdækning, når vi er ude at rejse.

Derfor mener jeg, og det tror jeg også er nødvendigt at lovgive om, at vi må pålægge de selskaber at lave en ordentlig information om det produkt, de har, lave en lille pjece, hvor man kan se, at de og de ting er dækket af rejseforsik-

ringen, de og de ting er dækket af de fleste indboforsikringer, og her er så det, man kan få dækket af en rejseforsikring. Det mener jeg ville være utrolig nyttigt.

Vi vil dyrke lidt under udvalgsbehandlingen, om det er den model, vi kan finde. Men de andre ting stemmer vi for.

Økonomiministeren (Marianne Jelved):

Jeg bliver selvfølgelig lidt forskrækket af hr. Ole M. Niensens kritik af lovforslagets udformning. Jeg må så indrømme, at jeg ikke selv har opdaget de problemer, som hr. Ole M. Nielsen peger på, så dem vil jeg kigge efter.

Jeg har selvfølgelig også lyttet meget opmærksomt til debatten, og jeg vil bare minde om den historiske beslutning, Folketinget traf – jeg tror, det var i 1964, og jeg er lige ved at mene, at det var et enigt Folketing – om at indføre Arbejdsmarkedets Tillægspension, hvilket jeg selv synes har været en af de allerfornuftigste beslutninger, der er truffet i Folketinget, som er med til at skabe et samlet set bæredygtigt pensionsystem, fordi vi her har et opsparebaseret pensionstillæg. Det var lidt historie.

Så vil jeg også minde om, at ATP jo har en bestyrelse, som har ansvaret for ATP's dispositioner i alle detaljer, og den bestyrelse er sammensat af arbejdsmarkedets parter i paritet. Det er det, vi i EU-sammenhæng og mange andre sammenhænge kalder den danske model, som vi roser, og som mange andre lande efterhånden har fået øje på og begynder at indrette noget, der ligner. Jeg indrømmer, at jeg er en af dem, der er kommet til at holde af den danske model, fordi jeg ser, at den er nyttig i utrolig mange sammenhænge. Derfor må jeg sige, at jeg er lidt overrasket over diskussionen om sidestillingen mellem ATP og andre institutionelle investorer.

Jeg synes også, det skal være sagt, at alle, der varetager opsparerers midler, har en fælles første målsætning efter lovgivningen, nemlig at sikre højest mulig forrentning af opsparerens midler, det gælder også ATP og LD, og de skal samtidig sikre risikovillig kapital. Derfor er der meget, meget fornuft i, at ATP og LD får de samme muligheder for at varetage opsparerens midler og interesser ved at kunne gå ind midlertidigt med bestemmende indflydelse, i tilfælde af at en virksomhed står over for omstruktureringer eller fallit. Det er jo i den type situationer, at virksomheden er ved at miste fodfæstet, og dermed går opsparerens midler til grunde, bliver tabt.

Jeg synes, vi skal belyse de her ting under udvalgsbehandlingen, og så håber jeg, at vi kan finde bred enighed om det.

Om Lønmodtagernes Dyrtdsfond vil jeg understrege både over for Venstre og De Konservative, der rejser spørgsmålet, at det ikke er regeringens politik at lade LD's opsparende tage deres midler ud på andre vilkår end dem, vi kender i dag, og det, der er gældende i dag, er, at man kan få dem ud fra pensionsalderen. Det, vi ser, er, at folk lader deres penge stå, og baggrunden for lovforslaget på det her område er et udbredt ønske hos opsparerne i LD, altså LD's medlemmer, om at kunne få lov til at lade deres penge stå efter det 70. år, hvor de hidtil har skulle tage dem ud. Det ønskes synes jeg at folk skal have mulighed for at få imødekommet.

Om forsikringsformidlernes oplysningspligt: Jeg vil meget gerne til Erhvervsudvalgets ihukommelse oversende den bestemmelse, der er nu, om at have pligt til at give skriftlig oplysning om provision, når man formidler den type produkter. Den er kommet ind i loven ved et ændringsforslag for et par år siden af Venstre og De Konservative, hvor der blev bred politisk opbakning til det.

Nu kan jeg forstå, at Det rådgivende udvalg om forsikringsmæglervirksomhed, som har stillet det forslag, der i dag er i loven, fordi der er ønsket en præcisering af det ændringsforslag, der kom ind sidste gang, har givet anledning til nogle overvejelser, især måske hos de tidligere forslagsstillere, Venstre og De Konservative, om, at vi skal ændre ved denne bestemmelse.

Vi kunne bruge ejendomsmæglerens regelsæt, siger fru Pia Larsen. Det er jeg fuldstændig enig i. Det kan vi. Folketinget kan vælge at ændre på den bestemmelse, det valgte at sætte ind sidste gang. Det synes jeg Erhvervsudvalget skal diskutere, men hvis der er et flertal i Folketinget uden om Venstre og De Konservative for at fastholde det forslag, der er i lovgivningen nu, så står jeg ved det lovforslag, der er fremsat. Det er bare for, at det er sagt, men jeg er åben over for at diskutere en anden løsning på det her.

Til hr. Frank Aaen, som mener, at det er for snæversynet kun at give midlertidig mulighed for ejerskab, og spørger, hvorfor man ikke kan have det fulde ejerskab, vil jeg sige, at dér er jeg dog trods alt så meget på bølgelængde med Venstre, De Konservative og andre borgerlige partier – indrømmet – at jeg synes, det er bedre, hvis der skal være ejerskab i øvrigt, at det deles mellem flere i denne her situation.

De her spørgsmål har vi jo diskuteret i nogle år, og der er nogle politiske forskelle. Det kan vi lige så godt erkende.

(Kort bemærkning).

Pia Larsen (V):

Jeg synes lige, at jeg vil sige til økonomiministeren, at vi jo må være enige om, at det, som Venstre var med til at foreslå, og som blev vedtaget i 1999, tror jeg det var, står vi selvfølgelig ved, men det, der er fremlagt nu af økonomiministeren, har vi hverken lod eller del i. Det har vi ikke drøftet med økonomiministeren.

Hvad angår det, jeg foreslog, da jeg var oppe, med ejendomsmæglermodellen, som jeg kaldte den, er der vel kun det enkle at sige, at Venstre har revurderet sin opfattelse i nogen grad, men ikke fuldstændigt. Man kan også sige det på en anden måde, nemlig at alle vel har lov til at blive klogere. Det plejer ministeren at være en af de første til at være enig i. Andet er det ikke, og jeg vil meget gerne have, at vi ser på den ejendomsmæglermodel.

Så kort kan det siges.

Hermed sluttede forhandlingen, og lovforslaget overgik derefter til anden behandling.

Afstemning

Første næstformand (Ole Løvig Simonsen):

Jeg foreslår, at lovforslaget henvises til Erhvervsudvalget. Hvis ingen gør indsigelse, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

6) Første behandling af lovforslag nr. L 168: Forslag til lov om ændring af lov om banker og sparekasser m.v., realkreditloven og lov om fondsmæglerselskaber. (Anvendelse af interne modeller til kapitaldækningsformål, etablering af filialer i andre lande og præcisering af insolvensbegrebet).

Af økonomiministeren (Marianne Jelved).

(Fremsat 8/2 2001).

Lovforslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Sonja Mikkelsen (S):

Det fjerde lovforslag i dag fra økonomiministeren drejer sig om adgang til at anvende interne modeller, når der skal måles markedsrisici, om præcisering af insolvensbegrebet og underretningspligt til Finanstilsynet om etablering af filialer i udlandet, og så er der også noget regelfor- enklning i forslaget.

Det første element er om at anvende såkaldte interne modeller, når en finansiel virksomhed skal vurdere den risiko, virksomheden løber med sine pengeanbringelser, og det har altså ikke noget med kundernes soliditet at gøre. Der er det vigtigt, når man nu skal have adgang til at bruge sine egne regnemodeller, at den pågældende model skal leve op til en hel række krav, der skal sikre, at vi stadig væk får et retvisende billede, selv om man ikke længere bruger den almindeligt autoriserede model.

I Socialdemokratiet lægger vi vægt på, at vælger en virksomhed at bruge sin egen model, skal det sikres, at det ikke giver en særlig konkurrencefordel for disse virksomheder. Det vil typisk være store banker og koncerner, som vil kunne udvikle egne modeller, men vi lægger altså vægt på fra Socialdemokratiets side, at man ikke af den grund skal kunne opnå en mere lempelig vurdering end den, andre virksomheder kan opnå.

De krav, der er stillet til interne modeller, tager netop sigte på at sikre, at der ikke kommer en skævhed ind i konkurrencen ad den vej, og vi vil fra Socialdemokratiets side opfordre økonomiministeren til at følge udviklingen i brugen af dette nye instrument i fremtiden for at holde øje med, om det i praksis viser sig alligevel at give en konkurrencemæssig fordel, som ikke var til- sigtet.

Det andet element drejer sig om at få skåret lidt mere ud i pap, at efterstillet kapital, udstedt af den finansielle virksomhed selv, ikke indgår i bedømmelsen af, om virksomheden opfylder lovens solvenskrav. Det er der tilsyneladende en vis usikkerhed om i dag; den bliver altså ryddet af vejen, og det synes vi i Socialdemokratiet er en glimrende idé.

For at Finanstilsynet kan følge med i, hvad de finansielle virksomheder har gang i af forretningsaktiviteter i udlandet, udvides pligten nu til også at oplyse tilsynet om åbning af filialer i udlandet. Hidtil har det været gældende, når fi-